

OBSERVAȚII ASUPRA DEPOZITULUI DE BRONZURI
DE LA STRĂOȘTI, PRAHOVA

de ION CHIGIDEANU și DAN LICHARDOPOL

În vara anului 1974 pe teritoriul pepinierei viticole Plavia a fost descoperit un depozit de bronzuri¹. În urma cercetărilor de teren întreprinse s-a constatat că depozitul a fost îngropat la o adâncime de circa 0,40 m. În afara pieselor de metal, recuperate în totalitate, nu au mai fost găsite alte materiale arheologice, iar în împrejurimi nu se cunosc urme de așezare sau materiale preistorice ce ar putea fi puse în legătură cu depozitul². Locul descoperirii se află pe terasa primară din dreapta riului Cricovu Sărat, în imediata apropiere a satului Străoști, comuna Iordăcheanu, județul Prahova. Depozitul se compune din 48 de piese dintre care 46 de seceri întregi și fragmente, 1 fragment de bronz de la un obiect neprecizabil și 1 turtă de bronz, de asemenea fragmentară. Din punct de vedere tipologic cea mai mare parte a seceilor aparțin categoriei largi a celor cu ciot de turnare neîndepărtat, celelalte fiind produse hibride.

Constituit în cea mai mare parte din fragmente, depozitul de la Străoști pare, la prima vedere, că se include în categoria așa-numitelor „depozite de turnătorie”. Spre deosebire însă de acestea, depozitul în discuție este format în proporție de 95,85% din seceri. Este greu de presupus că acumularea unor obiecte în vederea retopirii lor s-a făcut, în cazul de față, păstrându-se doar seceri, cele mai multe de un anume tip, într-o vreme în care repertoriul obiectelor de bronz era numeros și variat, așa cum limpede se vede din depozitele contemporane. Prezența turtei de bronz și a micului fragment neprecizat (ce ar putea proveni tot de la o seceră) nu schimbă caracterul unitar al descoperirii, la Străoști aflându-ne în fața unui depozit aproape specializat. Selecția pieselor la alcătuirea depozitului relevă o anume idee referitoare la structură, care nu se potrivește cu o motivație profană, strict utilitară, pentru îngroparea pieselor. Este binecunoscut modul în care au fost aranjate piesele depozitului de la Drajna în momentul îngropării lor (Andrieșescu 1925, 348). O situație identică s-a înregistrat și în cazul depozitului de bronzuri recent descoperit de la Dancu, în Basarabia, unde, găsite la o adâncime

¹ Textul de față este versiunea prescurtată a studiului asupra depozitului de la Străoști, care urmează să apară în volumul B. Hänsel, T. Soroceanu (sub red.), *Neue Bronze-funde aus Rumänien*, Berlin. Versiunea în limba germană cuprinde în plus catalogul complet al depozitului, discuția asupra tipologiei pieselor și a cadrului cultural și cronologic ca și ilustrația cuprinzând desenele pieselor, două grafice și o hartă.

² Recuperarea pieselor și cercetările de teren au fost făcute de Victor Teodorescu, de la Muzeul Județean Prahova, care ne-a cedat depozitul pentru publicare. Îi mulțumim și pe această cale. Întregul depozit se află acum în colecția muzeului din Ploiești.

de circa 0,50—0,70 m de la suprafață, „majoritatea pieselor (secerile, n.n.) erau aranjate roată, una peste alta, încadrând un spațiu îngust cilindric, înăuntrul căruia erau celelalte obiecte : culturile, brățăările, cuțitele etc.” (Dergacev 1991, 39)³. Cele două situații identice vorbesc de la sine pentru caracterul ritual al depunerilor. Motivată profană sau religioasă a depunerilor constituie în ultima vreme un subiect amplu dezbătut, din ce în ce mai multe opinii înclinând pentru un caracter ritual/religios al acestor practici (v. Brunn 1980; Bradley 1990; Hansen 1991, ca să cităm doar cele mai recente lucrări). În cadrul acestui context general se pune firesc și problema semnificației pieselor ce alcătuiesc depozitele, mai cu seamă pentru seceri, cunoscut fiind faptul că masa principală a acestora provine din asemenea descoperiri ce constituie „mediul” lor obișnuit (Sommerfeld 1987, 241). S-a afirmat că secerile „au avut un rol important în cultivarea plantelor”, unele variante putând fi folosite și drept cuțite, sau la grădinarit ori vie, lipsind datele privind folosirea lor în scop votiv (Petrescu-Dîmbovița 1981, 130). Dar discrepanța cu totul remarcabilă dintre numărul foarte mare al secerilor descoperite în depozite și numărul redus al celor găsite în alie contexte, mai ales în așezări, se opune unei astfel de interpretări simpliste, strict funcționale, a secerilor. În cazul secerilor descoperite în morminte, deși în general puține la număr (Petrescu-Dîmbovița 1978, 10; Primas 1986, 17—20; Hansen *op. cit.*, 82) se constată că acestea deveniseră un *Ausstattungs-element*, ceea ce pledează pentru un anumit simbolism cu atât mai mult cu cât se pare că se prefera depunerea în morminte a fragmentelor de seceri având o anumită greutate (Primas, *op. cit.* tab. 7—9; Sommerfeld, *op. cit.*). Nu excludem și o întrebuintare practică a secerilor, dar foarte probabil că în decursul vremii secerile au căpătat, în paralel cu funcția lor utilitară și o semnificație simbolică (Hänsel 1981, 285), poate ca atribut al unei divinități (Sommerfeld 1988, 158), așa cum par a indica unele observații cu totul recente, din zona egeeană, unde funcția simbolică a secerilor a putut fi pusă în evidență în cadrul unui rit de pasaj (Jameson 1990, 213). Dublarea funcției utilitare a secerilor cu una simbolică/rituală nu este singulară, același lucru petrecându-se și în cazul topoarelor (Bradley, *op. cit.*, 119, 196, unde însă autorul este de părere că cele două tipuri de piese au îndeplinit și rolul de standarde de greutate). O situație oarecum similară este semnalată, în lumea miceniană și în cazul spadelor (Kilian-Dirlmeier 1990, 157 și urm.) și este de presupus același lucru și pentru celelalte bronzuri care au intrat în componența depozitelor. În această perspectivă depunerea masivă a secerilor, fenomen bine atestat începând de la sfârșitul epocii bronzului pe o largă arie europeană (Sommerfeld, *op. cit.*) poate reflecta tocmai preponderența crescândă a funcției simbolice asupra celei utilitare, iar binecunoscuta asociere, în depozite, a topoarelor și secerilor poate reprezenta o pereche de simboluri opuse și complementare, deci o formulă

³ Din păcate depozitul este publicat în condiții necorespunzătoare. Descrierea și ilustrarea pieselor sînt incomplete. Influențat de tipologia, mai degrabă inginerescă, a lui Czernych (Idem 1978), autorul face confuzii incluzînd în aceeași categorie secerile cu buțon și cele cu ciot de turnare neîndepărlat, multe din considerațiile sale, ca și hărțile de răspîndire, devenind astfel lipsite de utilitate. Neacordînd o atenție specială condițiilor de depunere, autorului i-a scăpat și caracterul evident votiv al depozitului.

rituală. Semnificația simbolului reprezentat de seceră este dificil de deșifrat. Unele indicii în acest sens ar putea oferi prezența secerilor în inventarele funerare, dar obiceiul depunerii acestora în morminte a variat în timp și spațiu (Primas, *op. cit.*) astfel că e greu de sesizat o constanță în funcție de grupele de sex. Ceva mai clară este situația din cimitirul de la Radzovec, unde seceri întregi sau fragmentare au fost depuse într-un singur caz într-un mormânt de bărbat și în 11 cazuri în morminte de femei (Furmanek/Stloukal 1986, 148) ceea ce ar indica, eventual, o relație simbolică seceră/femeie, dar observația mai trebuie confirmată și în alte locuri. Din păcate pentru România dispunem doar de o singură și cu totul îndoielnică descoperire funerară cu seceră (Petrescu-Dîmbovița, *op. cit.*, mormântul presupus de la Breaza), care nu ne poate ajuta cu nimic.

Dacă din punctul de vedere al conținutului depozitul de la Străoști se prezintă ca unitar, fiind constituit în cea mai mare parte din seceri, din punctul de vedere al stării de conservare a pieselor în momentul depunerii lor, lucrurile stau altfel. Din cele 48 de piese 34 (70,83%) sînt fragmente și doar 14 (29,17%) sînt exemplare întregi. Dintre piesele fragmentare 6 se pot întregi, rezultînd alte 3 seceri, ceea ce schimbă raportul la 28 fragmente (62,22%) și 17 piese întregi (37,78%) menținîndu-se preponderența pieselor fragmentare. Greutatea totală a depozitului este de 4,175 kg. Piesele întregi atîrnă 2,168 kg (51,97%), iar fragmentele 2,004 kg (48,03%), raportul fiind aproape de egalitate cu 3,94% în favoarea pieselor întregi. Dacă repetăm „corecția” cu piesele întregibile, atunci avem piese întregi în greutate de 2,590 kg (62,07%) și 1,583 kg (37,93%) pentru piesele fragmentare, crescînd discrepanța în favoarea pieselor întregi. În lipsa unei serii mai mari de asemenea date, privind conținutul și al altor depozite nu putem face o comparație privind structura depozitelor din acest punct de vedere.

Majoritatea pieselor din depozit nu prezintă urme de folosire, unele fiind chiar nefinisate după turnare, iar aproape toate secerile fragmentare au fost rupte prin îndoire, lucrul acesta fiind vizibil pe unele din bucățile păstrate, la una din seceri, ca și la fragmentul de turte se observă urme de lovituri cu o dală, care, în cazul turtei, au și dus la spargerea piesei. Se dovedește în felul acesta că piesele au fost distruse intenționat și nu în urma folosirii lor. Distrugerea deliberată, dar mai ales acumularea de bucăți rupte sau de alte deșeuri, au fost explicate prin intenția retro-pirării lor (Rusu 1963; Bradley, *op. cit.*, unde se rediscută întreaga problemă într-o perspectivă nouă, în special pentru vestul continentului), dar cel puțin în cazul depozitului de la Străoști, atunci nu se mai explică prezența pieselor întregi. Am văzut că și alegerea pieselor, în depozitul de la Străoști, respinge această interpretare. La fel și păstrarea fragmentelor în cazurile unor depozite evident votive ca cele de la Draja sau Dancu. În această situație fragmentarea intenționată a pieselor are cu totul alte cauze, lucru susținut și de obiceiul depunerii în morminte a fragmentelor de seceri. Mai mult chiar, s-a observat că unele fragmente de seceri au circulat o bucată de vreme ca atare, abia apoi fiind îngropate în cadrul unor depozite (Hansen, *op. cit.*). Cu o altă ocazie s-a arătat că, cel puțin în cazul secerilor, ruperea, urmărind în special distrugerea părții active a piesei, urmează o anumită regulă, efectuîndu-se de la vîrf spre

mîner (Chicideanu/Iuga, sub tipar). Nu ni se pare exagerat să punem această regulă, de la care deocamdată nu cunoaștem excepții, în legătură cu funcția simbolică a pieselor de metal, văzînd în această practică o transformare și rituală a acestora, uneori prealabilă depunerii și care, prin schimbarea stării obiectelor, se poate asemăna întrucîtva sacrificiilor propriu-zise (un punct de vedere oarecum diferit la Bradley, *op. cit.*, 37).

Curba cumulativă a greutateților celor 48 de piese din depozit are un traseu linear, lipsit de paliere semnificative, observîndu-se doar o concentrare de 6 piese în intervalul 0—10 g. Din felul în care se înșiruie însă greutatețile pare mai degrabă că s-a urmărit obținerea unei greutateți totale a depozitului, adăugîndu-se, una cîte una, piese fragmentare de dimensiuni mici, ceea ce ar explica numărul lor mai mare, pînă la obținerea greutateții dorite. Din păcate nu avem la îndemînă, pentru un studiu mai aprofundat, și alte asemenea date spre a putea verifica presupunerea noastră.

Cele 14 seceri întregi aflate în depozitul de la Străoști, la care putem adăuga și cele trei reconstituite, au greutatețile cuprinse între 89 și 195 grame. Piesa cea mai ușoară aparține, și după caracteristicile sale morfologice, altui tip, în schimb celelalte aparțin, așa cum s-a văzut, categoriei largi a secerilor cu ciot de turnare neîndeapărat. Greutatețile lor nu se înșiruie uniform, cele mai ușoare avînd 105 și 107 g. Le urmează apoi 2 piese cu 134 și, respectiv, 135 g, apoi un grup relativ compact din 8 piese înșirate între 148 și 167 g, grup în care se includ și cele 4 piese turnate în același tipar. În sfîrșit, ultimele patru seceri au greutatețile cuprinse între 177 și 195 g. Seria oferită de depozitul de la Străoști fiind prea mică, am recurs la o comparație cu seriile de seceri cu ciot de la Drajna, Dancu și Constanța-Palas (Irimia 1968, 89 și urm.), pentru care dispunem de cîntăriri publicate, rezultînd cîteva observații, desigur preliminare, dar totuși demne de menționat. Piesele din Dobrogea, în general deosebite și morfologic, sînt și mai ușoare, în vreme ce secerile din celelalte 3 depozite au greutateți evident mai mari, fapt datorat, desigur, ca și diferențele morfologice, unor centre de prelucrare diferite. Dar și în cadrul acestui grup mai mare se pot face diferențieri, deși seria Drajna, prin mărimea ei (72 seceri, din care multe în același tipar, cf. Alexandrescu 1966) distorsionează într-o oarecare măsură graficele. Se pot observa 5 grupuri: primul, dominat de exemplarele de la Drajna, cu greutateți între 80—90 g, apoi un altul, între care, în afara unor piese de la Drajna intră și cîteva de la Dancu (3 piese) și de la Străoști (2 piese), avînd greutatețile între 100—110 g. Grupul cel mai numeros și de departe dominat de seceri de la Drajna, are greutatețile cuprinse între 120 și 140 g, fiind prezente și piese de la Străoști (2) și Dancu (4). Penultimul grup, cu greutateți între 150 și 170 g, este constituit în proporții aproximativ egale din piese de la Drajna, Străoști și Dancu. În sfîrșit, se mai conturează un grup, ceva mai restrîns, din piese „super grele”, atîrnînd peste 190 g. Atît la Drajna cît și la Străoști s-au descoperit serii de seceri turnate în aceleași tipare, dar nu există o corespondență între seriile din aceste două depozite, ceea ce pare a indica existența a cel puțin două centre de prelucrare. În același timp grupele de greutateți puse în evidență prin grafic exprimă de fapt standardele diferite, lipsa unor cîntăriri foarte

exacte (cu 2 zecimale) împiedicînd o definiție mai precisă a acestora care să reducă grupurile intermediare. Oricum, în cazurile grupelor II, III și IV este evident că standardele respective se foloseau concomitent în mai multe turnătorii. În lipsa aceluiași cîntăriri precise, este dificil de spus în ce măsură se urmăreau anume greutateți pentru seceri, exprimate desigur în unități ale vremii (așa cum s-a stabilit, cel puțin pentru unele piese din aur, cf. Eiwanger 1989, 443 și urm.), fiind de presupus că în ce privește măsurarea greutateților s-a folosit și pentru piesele din bronz același sistem de măsuri. Foarte probabil greutatea pieselor, în directă legătură cu masa de metal folosită, determină dimensiunile tiparelor. Numărul redus al grupelor de greutateți (nu credem că acesta ar putea suferi modificări substanțiale chiar și în cazul unor noi descoperiri) ar însemna deci și repertoriu redus de tipare, în ceea ce privește dimensiunile lor, fapt confirmat de altfel pe cale tipologică. Aceasta ar însemna o anume standardizare a „producției” de seceri, cel puțin pentru zona subcarpatică, chiar și în cazul mai multor centre. Piesele de la Dancu provin cu siguranță din nordul Munteniei, după cum o arată greutatețile, demn de remarcat fiind și faptul că două dintre ele, din care una nefinisată, provin din același tipar (Dergacev, *op. cit.*, 44, fig. 5/6—7). Pe de altă parte, existența, chiar în cadrul unei categorii restrînse de seceri, a cîtorva grupe diferite de greutate face mai greu acceptabilă ideea că acestea au folosit drept standarde de greutate, important fiind de fapt simbolul purtat de piesă.

În NE Munteniei, atît din cercetările sistematice cit și din cele de suprafață se cunosc multe așezări de tip „cetățuic” aparținînd bronzului tîrziu. În zona colinară a Subcarpaților de curbură, depozitele de la Drajna, Olteni (Alexandrescu, *op. cit.*, 16), Străoști ca și cel de la Putreda (Isăcescu 1967, 327—330), conținînd seceri cu ciot, se află în proximitatea unor așezări ale culturii Monteoru. S-a afirmat însă că aceste comunități Monteoru nu evoluează pînă în bronzul tîrziu, ele fiind înlocuite de cele aparținînd așa-numitului „aspect cultural Petrișoru-Racovițeni”, desprins din complexul de caracter răsăritean Sabatinovka (Oancea 1981, 183 și urm.). În cursul săpăturilor din anii 1979—1981 de la Cîrlomănești a fost identificat însă un nivel de locuire monteorean tîrziu, în care s-au descoperit omoplați crestați și un celt de tip Oinac⁴. În ultimul nivel de pe Cetățuia 1 din complexul monteorean Năeni-Zănoaga, alături de ceramică monteoreană tîrzie, cu analogii în cimitirul de la Balintestii-Cioinagi (Zaharia 1963), s-au găsit din nou omoplați crestați, cioburi Tei, faza Fundenii Doannei și tipare de gresie pentru verigi și, posibil, unul pentru seceri⁵, cu analogii în mediile Sabatinovka tîrzii (Bockarev/Leskov 1980). Stațiunea de la Berea, socotită ca aparținînd aspectului Petrișoru-Racovițeni (Oancea, *op. cit.*, 185), în realitate are un nivel de locuire cu ceramică monteoreană din faza Balintestii prin-

⁴ Săpături arheologice inedite M. Babeș, I. Chicideanu (Institutul de Arheologie București), M. Constantinescu (Muz. Județean Buzău). Cellul a fost descoperit într-o surpătură, împreună cu ceramică monteoreană tîrzie, de către Alexandru Babeș în 1978. Materialul arheologic se află la muzeul din Buzău.

⁵ Săpături arheologice inedite 1982—1986 și 1988—1991, I. Chicideanu. Materiale arheologice (inclusiv cele 7 tipare) se află la muzeul din Buzău, iar o mică parte la Institutul de Arheologie București.

tre care s-au găsit câteva cioburi Noua și un ac cu capul profilat ⁶, acesta din urmă cu analogii în medii Lausitz (Bouzek/Vokolek 1981, 255—256, fig. 2/2). La vest de Drajna și Olteni se cunoaște, mai de mult, stațiunea de la Tinosu, unde, deși cercetată sumar, au fost descoperite materiale aparținând unei faze tirzii Montecoru (Vulpe/Vulpe 1924, 168 și urm.). Dacă mai adăugăm și că în imediata vecinătate a celor două depozite de la Drajna și Olteni, pe valea Teleajenului, sînt menționate, mai de mult, două așezări montecorene de tip „Cetățuie”, la Hemonciu și la Gura Viteoarei (Petrescu-Sava-Nestor 1940) credem că avem toate motivele să atribuim secerile cu ciot de turnare neîndepărtat, din zona de dealuri subcarpatice, etapei finale a culturii Montecoru. Prezența în depozitele de la Drajna de Jos și de la Străoști a unor seceri turnate în aceleași tipare, indică, totodată, și producerea lor în această zonă. Relația dintre așezările de tip „Cetățuie” și depozite nu este întîmplătoare (Soroceanu 1982, 368), iar tiparele descoperite la Năeni-Zănoaga Cetățuia 1 reprezintă dovada directă a practicării metalurgiei bronzului în această vreme în asemenea așezări, așa cum s-a observat mai de mult pentru Europa Centrală (Jockenhövel 1982, 264—266; Idem 1986, 213 și urm.). Ar mai trebui adăugat că, asemenea unor zone din Transilvania, regiunea Subcarpaților de curbură este bogată în zăcăminte de sare nativă, fapt ce trebuie și el pus în relație cu așezările „cetățuie”, depozitele și centrele metalurgice. Lipsesc dovezile arheologice ale „invaziilor” sau „luptelor intertribale”, fenomenul, bine documentat în zonă, al depunerilor, a căror semnificație simbolică devine tot mai evidentă, trebuind a fi pus în relație cu dinamica complexă a structurilor sociale. Alături de depozite mixte de felul celor de la Drajna sau Putreda, depozitele de seceri cu ciot amintite, cărora le putem alătura și pe cele de la Izvoru Dulce (Oancea/Drîmbocianu 1975) și Cîrligu Mare (Petrescu-Dîmbovița. *op. cit.*, 155, pl. 270/E) ambele cu seceri de alte tipuri, reprezintă una din expresiile rituale ale acestei complexități.

LISTA BIBLIOGRAFICĂ

Alexandrescu A. D. 1966	Inventaria Arheologica, 2 (R15—R16), București
Andrieșescu I. 1925	Dacia, 2, 345—384.
Bočkarev V. M., Leskov A. M. 1980	PBF XIX, 2.
Bouzek J., Vokolek V. 1981	<i>Die Lausitzer reichprofilierter Nadel</i> , in Arbeits und Forschungsberichte zur sächsischen Bodendenkmalpflege, 16, 251—269.
Bradley R. 1990	<i>The Passage of Arms</i> , Cambridge.
v. Brunn W. A. 1980	61. BerRGK
Černych E. N. 1978	<i>Gorno delo i metallurgija v drevnisi Bulgarii</i> , Sofia.
Chicideanu I., Iuga G. sub
tipar	in B. Hänsel T. Soroceanu (sub red.), <i>Neue Bronze funde aus Rumänien</i> , Berlin, (sub tipar).
Dergacev V. 1991	<i>Thraco-Dacica</i> , 12, 39—95.
Eiwanger J. 1989	<i>Germania</i> , 67, 2, 443—462.
Furmánek V., Stloukal M. 1986	Veröffentlichungen des Museums für Ur- und Frühgeschichte Potsdam, 20, 143—149.
Hänsel B. 1981	Recenzie la M. Petrescu-Dîmbovița, PBF XVIII, 1, 1978, in PZ, 56, 284—286.

⁶ Săpături arheologice inedite făcute între 1975 și 1977 de I. Chicideanu, în cadrul fostei DPCN. Materialul arheologic se află în parte la muzeul din Buzău și în parte (inclusiv acul) la Muzeul Național de Istorie a României din București.

- Hansen G. 1991 *Studien zu den Metalldeponierungen während Urnenfelderzeit im Rhein-Main-Gebiet*, Bonn.
- Irimia M. 1968 *Pontica*, 1, 327—330.
- Isăcescu E. 1967 *ArhMold*, 5, 1, 327—330.
- Jockenhövel A. 1982 *in Beiträge zum bronzezeitlichen Burgenbau in Mitteleuropa*, Berlin-Nitra, 253—272.
- 1986 *Veröffentlichungen des Museums für Ur- und Frühgeschichte Potsdam*, 20, 213—234.
- Jameson M. 1990 *in Hagg R. și Nordquist G. C. (sub red.), Celebration of Death and Divinity in the Bronze Age Argolid*, Stockholm, 213—222.
- Kilian-Dirlmeier J. 1990 *in Hagg R. și Nordquist G. C., Celebrations of Death and Divinity in the Bronze Age Argolid*, Stockholm, 157—161.
- Oancea A. 1981 *Dacia, N.S.*, 25, 131—181.
- Oancea A., Drimbocianu V. 1975 *SCIIVA*, 26, 3, 395—399.
- Petrescu Dimbovița M. 1978 *PBF XVIII*, 1.
- 1981 *Thraco-Dacica*, 2, 125—131.
- Petrescu-Sava Gh., Nestor I. 1940 *Revista de Preistorie și Antichități Naționale*, 2—4, 71—88.
- Primas M. 1986 *PBF XVIII*, 2.
- Rusu M. 1963 *Dacia, N.S.*, 7, 177—210.
- Sommerfeld C. 1987 *Recenzie la M. Primas, PBF XVIII*, 2, 1986, *in PZ*, 62, 2, 210—242.
- 1988 *PZ*, 63, 140—161.
- Soroceanu T. 1982 *in Beiträge zum bronzezeitlichen Burgenbau in Mitteleuropa*, Berlin-Nitra, 363—369.
- Vulpe R., Vulpe E. 1924 *Dacia*, 1, 166—223.
- Zaharia E. 1963 *Dacia, N.S.*, 7, 139—176.

OBSERVATIONS CONCERNING THE BRONZE HOARD OF STRĂOȘTI, PRAHOVA

ABSTRACT

The present paper is a short version of a larger study about the bronze hoard from Străoști, Prahova county, which is already in print, in german language, in the volume B. Hänsel, T. Soroceanu (Hrsg), *Neue Bronzefunde aus Rumänien*, PAS, Berlin. The german version includes the full catalogue, the typological discussion, the cultural and the chronological frame and the illustration (drawings, graphics and a map).

